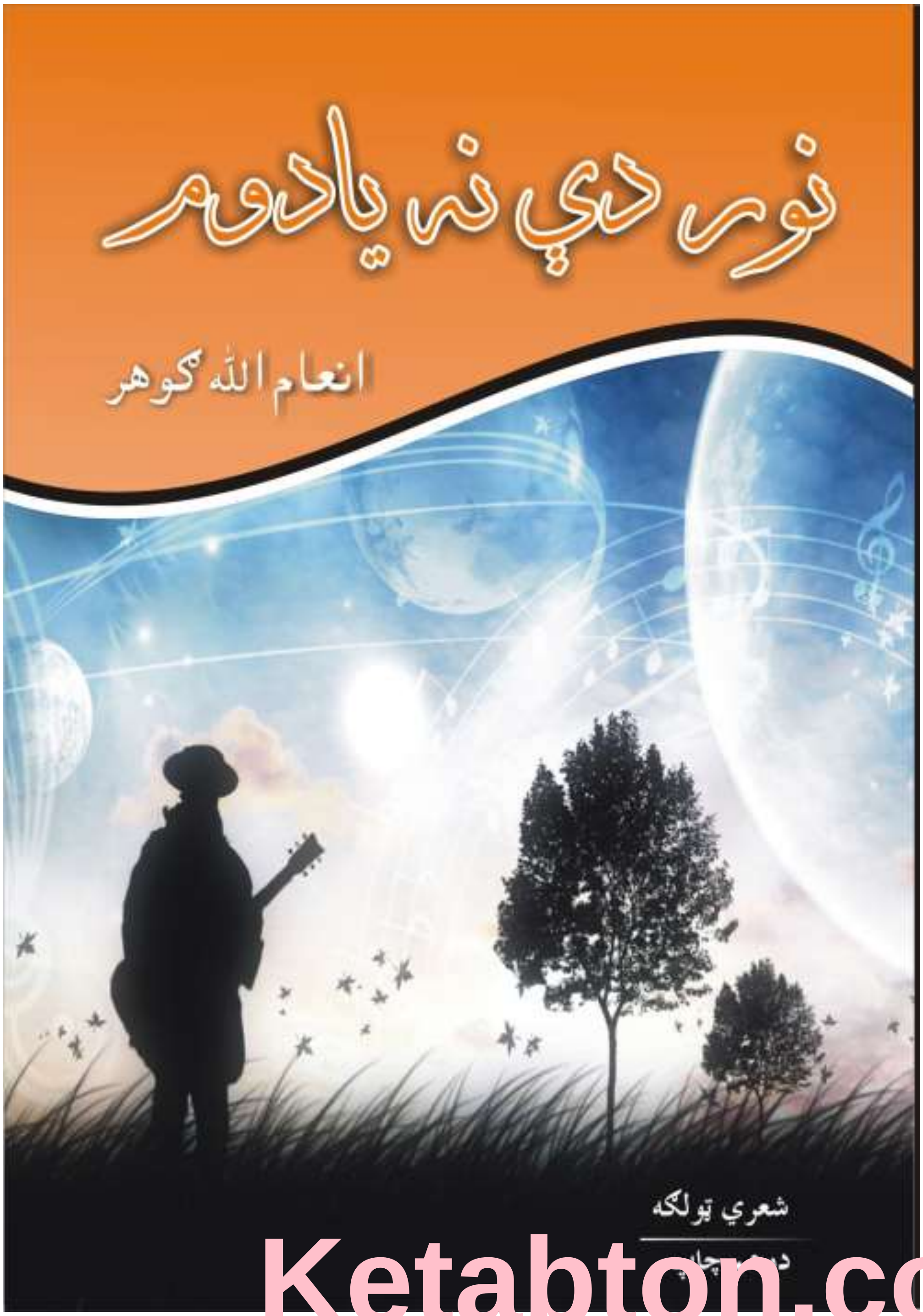

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم: نور دې نه یادوم
شاعر: انعام الله ګوهر
کمپوز: پخپله شاعر
پښتی: نعمت الله خالد
د چاپ کال: ۲۰۱۳
چاپ شمېر: دویم چاپ/۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه: پښتو ادبي غورځنګ، کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددویم چاپ سریزه

په همدې بهانه ....

په کار خو دا وه چې اوس مې د پخواني کتاب د دویم چاپ په ځای نوې شعري ټولګه له نوو شعرونو او خبرو سره درنو او خوږو مینه والو ته وړاندې کړې وه خو یو څو خبرو اړ کړم چې کتاب بیا چاپ کړم.

ما فکر کاؤه چې له کتاب چاپ کولو وروسته به که خدای کول له نوي شعر او نوي خیال سره راڅرګند شم خو نه پوهېږم څه راباندې وشول ، دا دې د کتاب تر دویم چاپ پورې مې یوازې په شمار یو څو غزلې لیکلې دي.او له بلې خوا ما هیڅکله دا فکر نه ؤ کړی چې ګران لوستونکي به زما کتاب دومره خوښ کړي چې زه به یې دویم وار چاپ ته اړ شم.د ملګرو په دې مینه او تشویق به له خیره سره اوس د شعر د شاپېریو د بازار دوکاندار شم.

ډېر ملګري راته وایې (نور دې نه یادوم) خو نو د مذکر صیغه ده ضررو له کوم خواږه ملګري دې خفه شوی یې.زه ورته دا وایم چې(نور) زموږ په سیمه کې یو اضافي توری دی له« نه یادوم »سره یوازې دتاکید مرسته کوي.نور یعني له دې وروسته دې نه یادوم.که

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی خبره هم شي نو مور د هغه چا دپاره چې ژوند مو ورسره تړلی وي د (جانان) کليمه کاروو چې مذکر ښکاريږي خو جانان ،جانان وي.چې دا خبره ورته وکړم نو ملګري به وايي چې ښه دا يې جانان ! خو ولې يې نه يادوې . نو رښتيا خبره ده ځکه چې
جانان د چا کله هېريږي
د هغو هېر شي چې په ذات کم اصل وينه

همدا پورته خبره زما د يوه غزل په قافيه کې هم شوې ده چې
ګوهره ته به دا دروغ وايې تر کومه پورې
چې بس دا ځل دې يادومه نور دې نه يادوم
خو بيا هم خپل زړه صبرومه نور دې نه يادوم !
يوه بله مهمه خبره دا ده چې ما چې په لومړي ځل دا شعري ټولګه چاپ کوله نو د دې نوم تر ټاکلو وروسته مې له ډېرو فرهنګي يارانو سره مشوره وکړه چې دا نوم څنګه دی او ايا تر دې مخکې خو به د بل چا کتاب نه وي.ځيني ملګرو يې ډاډ راکړ چې نه ،ځيني نورو به يې ويل چې زموږ داسې يو نوم تر غوږ شوی دی خو په غالب ګمان چې هغه (نوره مې مه يادوه) دی.بس ما هم توکل کړ ځکه زما له دې نوم سره دېري خاطرې تړلې دي.د کتاب له چاپ کولو وروسته د پښتو ادبي غورځنګ لس کلن جشن ته روان وم .په کندهار کې له ملګرو سره د يوې شپې دپاره پاتې شوم نو ما ويل راځه د ميرويس کتابخانې چکر ولګوه که چېرته دې نوی کتاب پيدا کړ. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس سره مې دا خبره یاده کړه چې کتاب مې چاپ شوی (نور دې نه یادوم).
هغه سمدستي راته وویل چې په دې نوم خو له ماسره یو کتاب شته چې د بل چا دی.ما ویل ته راواخله
له لږ ځنډ وروسته یې د ملګري جعفر هــــــــــــــاند شعري ټولګه (نوره دې نه یادوم) راکړ.په لیدو یې خوشاله شوم او خفه هم شوم.
خو بیا مې هم زړه ته تسلي ورکړه چې ځه هغه دې نوره نه یادوم دی.خو زما له دې نوم سره دومره خاطرې ډې چې که تر چاپ کولو مخکې هم ماته پته لګېدلی وای ما به د ملګري جعفر هاند عذر کړی ؤ او د دې نو د ایښولوو اجازه به مې ترې غوښتې وه.
بله خبره ! زما تکړه لیکوالانو ملګرو لکه ډاکټر ځلاند،فیصل فاران،ډاکټر امین تنها او داد محـــــــــــــمدناوك او داسې یو ځو نورو ملګرو زما په کتاب سریزې لیکلې وې.زما خپله دا اراده وه چې له دویم چاپ سره به یې چاپ کړم خو بیا یو ځو ملګرو راته وویل چې د دویم چاپ سره سریزې ښې نه دي هغه به بیا ځانته چاپ کړې.چونکه زه په هر وخت کې د ملکرو په مشورو ژوند تېروم نو دا مې هم ومنله خو بیا هم له پاس یادو شویو لیکوالانو ملګرو نه ډېره مننه کوم چې زما کتاب یې نه صرف لوستی دی بلکه هنري او تنقیدي لیکنې یې هم پرې کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور څه نه لیکم یو ځل بیا له ټولو مینه والو مننه کوم چې زموږ دزړه خبرې د زړه په سترګو ګوري او د خپل زړه خبرې یې بولي.دا مو هم دویم چاپ او تاسو ....یو ځل بیا هم ستاسو د نېکو نظرونو او ګټورو مشورو په هیله

په ډېره مینه
انعام الله ګوهر
پکتیکا ـ افغانستان
۰۰۹۳-۷۷۸۷۸۷۴۳۳
۰۰۹۲- ۳۳۳۹۲۹۰۸۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـا نــه غوښتل خو بس بې ارادې رايـــــــادېدې
يـــو وخت وه چې د ورځې او د شپې رايـــــــادېدې

چې هر ځل به مې ستا د هيريدلو کوشش وکړ
جانانه هومره ډېر رايادېدې، رايادېدې

منمه،ملامت يمه چې بيرته درته راغلم
خو څه وکړم چې نه مې هېرېدې، رايادېدې

ماښام چې ميکدې نه راوتم، ننوتم
د ستا د بيلتانه ترخې شپې، رايادېدې

بېګا مې بيا په اوښکو باندې لوند خيشت وه ګريوان
بېګا مې بيا په زړه راورېدې، رايادېدې

دا مينه هم جانانه عجيبه ده ستا له لاسه
په مخ مې روڼې اوښکې بهېدې، رايادېدې

تا هسې ماته يو ځلې په شا و راکتلي
خو ماته بيا اشنا ډېرې مودې، رايادېدې

زړه به مې چې کله شو خفه مسافرۍ کې
تر هر چا به هغه ورځ ته ادې ! رايادېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما په زړه کې له مودو نه د يو چا تصوير دی
ماته خو ښکاري چې جانانه دغه ستا تصوير دی

د يوې جينۍ په الماري کې تر بنګړيو لاندې
په سره رومال کې څو خطونه او زما تصوير دی

زما له اوښکو په دې ډکو ډکو سترګو کې پروت
د چا د سرو شونډو د مينې د (مسکا) تصوير دی

د مخ له جببه يې راوباسم او ښکل يې کړمه
اخ شکر خدايه راليږلی مې اشنا تصوير دی

دا په قبرونو چې دا شنې ،سپينې جنډې رپيږي
دا د دې ژوند کيسه او دا ددې دنيا تصوير دی

هغه سړي چا چې زما زړګی ټوټې ټوټې کړ
ساتلی اوس هم ما د هغه بې وفا تصوير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يار مې ښکلې په زړه پورې ،راته ګوري
زړه مې ريږدې،زړه مې ښوري،راته ګوري

يو څو ښکلې مې د زړه اسمان کې مېشت دې
بس له ورايه لکه ستوري ،راته ګوري

زه خو دا له خدايه غواړم چې جانان مې
راته ګوري،راته ګوري،راته ګوري

چې جانان مې راکتل نه،ها وخت تېر شو
اوس خبري کوي نوري،راته ګوري

زه دولت څکه نه غواړمه چې بيا به
ډېر مايوسه، ډېر کمزوري،راته ګوري

وې څه بل وخت به خوله درکړمه ګوهره
اوس ډېر خلک له هر لوري راته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا رانه مه پوښته چې بدې او که ښې تیرې شوې
له تانه پرته مې هم ورځې تېرېدې، تیرې شوې

له کوم سرې سره مې چې مینه په ساعت کې وشوه
لا مې هېر نه دی ګوره څومره زمانې تیرې شوې

لکه منشور نه چې د لمر رڼا اووه رنګه ووزي
له زړه مې داسې ستا د ښکلې مخ شغلې تیرې شوې

ستا د وصال او سپینې خولې وعدې لا نه شوې پوره
جانانه ،څومره ډېرې ورځې څومره شپې تیرې شوې

په خدای چې اوس مې هم زړه ودربیږي ،وډار شمه
په ما غریب ستا د فراق ترخې شپېې تیرې شوې

اوس د مرګونو، ژړاګانو پروا نه لري څوک
په دغو خلکو د مرګ دومره حادثې تیرې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې د ورځې شته خوبونه نه بیګا له غمه
د ژوند په خوند باندې هیڅ پوی نه شومه ستا له غمه

د جانان غمه سرخوړلیه لږ مهلت خو راکړه
چې ځان راخلاص کړمه د دې خوارې دنیا له غمه

خلک به هسې وایي دا چې لیونی شومه زه
زه خو ملګرو لیونی شوم په رښتیا له غمه

ستا له جفا نه پس په دې خبره ښه پوی شومه
په دې دنیا کې نه مړ کیږي څوک د چا له غمه

بیګا مې بیا کړه یاره ټوله شپه په ویښه تیره
بیګا مې خدای شته یاره ډېر ژړلي بیا له غمه

دا کرښې نه دې چې یې لولې ته په مخ د کاغذ
ګوهر خو لیکې دا هر څه ګوره اشنا، له غمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سور اور دی او عذاب دی بې له یاره زندګي
تر څو به تېرومه داسې خواره زندګي

د هغه چا له لاسه یم په ژوند پوري ستومان
کوله چې به ما د چا دپاره زندګي

بیا به یې هم ستا په پښو کې کېږدمه جانانه
که راکړي راته خدای په څو څو واره زندګي

تر څو به د ذلت ژوند تېروو په غلامۍ کې
بس واخلې نوره ته رانه باداره،زندګي

داسې یو د خوف طوفان رالوتی په وطن کې
چې نه غواړي اوس دلته څوک له ډاره زندګي

ځان په مینه پوه کړه، مینه وپېژنه شېخه
تر کومه به کوې داسې بېکاره زندګي

دګوهر غم او خوښي دي ستاپه لاس کې یاره
وتلې د ګوهر ده له اختیاره زندګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يار چې مې کله په غاښو کې شونډې سرې ونيسي
لکه مړوند کې چې د سرو ګلو غونچې ونيسي

منم چې مينه مو جانانه په ساعت کې وشوه
خو هېرول به دې بيا ډېرې زمانې ونيسي

دار ته به هم زه په رضا او په خندا لاړ شمه
خو که څوک راشي ما په جرم د (هغې)ونيسي

شېخ هم په ښکلو باندې لاس اړوي، مينه کوي
بس چې څوک ورشي دی په لاس کې زر تسبې ونيسي

زما جانان چې چيرته اوسي دا وصيت مې واورئ
زه چې مړ کيږم زما سترګې دې دورې ونيسي

که دغه حال وه په دې ځای کې نو به وګورې ته
څو کاله پس به دا وطن ،تول هديرې ونيسي

علاج يې ماته دی مالوم ګوهر به هله روغ شي
چې يار غېږ ورکړي او خپل زړه ته يې نزدې ونيسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غفلت په خوب ويده دې لکه مړي
ځيني ځيني پښتانه دي لکه مړي

دا زموږ د پاک وطن پاک شهيدان ټول
دا ژوندي دي، داسي نه دي لکه مړي

ځيني خلک په عزت کې ژومره سپک دي
بس په وزن کې درانه دي لکه مړي

لږ د خپلو عاشقانو احوال واخله
په کوڅه کې دې پراته دي لکه مړي

له ګوهره چې ته لاړې نازولې
ارمانونه يې اوس مړه دي لکه مړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای شته په اوښکو دې لمانځم جانانه هر ماسخوتن
راته یادیږې ستا خبرې بس اکثر ماسخوتن

پاس په سپوږمۍ کې راته ستا ښکلې څهره ښکاریږي
چې ویده کیږم ،په بالښت لګوم سر ،ماسخوتن

ډیر مې یادیږي کاشکې تللی یار په خوب ووینم
خدایه ورځ تېره کړې نن زر ،چې راشي زر ماسخوتن

بیګا مې ستا شایسته مخ اولید نو چیغه مې کړه
له کومې خوا راوخوت خلکو دغه لمر، ماسخوتن

ستا پاکه مینه لکه وینه په رګونو کې زما
زړه مې کوي ستا د نامې ذکر سحر،ماسخوتن

خلک ویده شي خو دی ژاړي تر سهاره پورې
دغه حالت بس سروکال وي د ګوهر، ماسخوتن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه غزل لکه نغمې خوږې خوږې خبرې
په زړه مې اورې یاره ستا پستې پستې خبرې

ښه مې په یاد دي لا تر اوسه مې هېر شوي نه دي
چې زه به غوږ وم تا به کړې وړې وړې خبرې

جینۍ ته خوب ورځي او سترګې یې وي سرې د ورځې
کړي تر ناوخته له خپل یار سره د شپې خبرې

که یارانه راسره نه کوې نو مه یې کوه
راسره کړه په شوارو زکې یو،دوه ،درې خبرې

هېر به مې نه شي او تر مرګه به یادیږي راته
جانانه ستا هغه یو څو ترخې ترخې خبرې

ملګري وايي چې په شعر کې یې نوښت نشته دی
ګوهر کوي هغه زړې کیسې ،زړې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مې اوري ستا د میني هغه تېر وختونه
له ډېره وخته پس مې هم لا نه دي هېر وختونه

تا به هېر نه کړي دا کمبخت زړه مې زه پېژنمه
که ووځي هر څو یاره ،ډېر کلونه ، ډېر وختونه

زما په واړه لالهانده او په ستړي ژوند کې
د خوشالۍ او د خندا دي ،څو په شمېر وختونه

اوس مې په دغه خوار حالت پوري خندا مه کوه
رقیبه ما هم ډېر تیر کړي ستا په څېر وختونه

ګوهر دي مړ شي یا دي ړوند شي په دې غبرګو سترګو
چې تېروي به په خندا ستا نه بغېر وختونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې کيسې دې هېرومه ،نور دې نه يادوم
ما فيصله کړې صنمه، نور دې نه يادوم

په دې پوهېږم چې تر مرګه به دې هېر نه کړمه
خو بيا هم خپل زړه صبرومه ، نور دې نه يادوم

تا د رقيب سره جانانه يوځای نه شم ليدی
زه درنه بل وطن ته ځمه ، نور دې نه يادوم

نور به زه ياره ستا لپاره اوښکې نه تويوم
بس زندګې تېروم سمه ،نور دې نه يادوم

ته مې په دغه سوي حال باندې خندا کوې ،او
زه ټوله شپه ژاړم له غمه ،نور دې نه يادوم

ګوهره ته به دا دروغ وايې تر کومه پورې
چې بس دا ځل دې يادومه ،نور دې نه يادوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ ساده و .لیونی نه و ملګرو
ګوهر دومره بد سړی نه و ملګرو

دا په زړه مې چې د کوم خنجر ګوزار دی
دا اشنا ښکاري ،پردی نه و ملګرو

د پښتو په شاعري کې به مې راج وي
که خیرت و او مرګی نه و ملګرو

دغه چم و، دا کوڅې وې، دا محفل و
تاسو نه وئ، ساتېری نه و ملګرو

دا(شاعر) چې اوس په چیغو چیغو ژاړي
دا په زړه دومره نری نه و ملګرو

دا غزل به د ګوهر درته یادګار وي
خامخا که چیري دی نه و ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دغه باغ او د بلبل مزه اوس نه ده پاتې
پاڼې یې زهر شوې د ګل مزه اوس نه ده پاتې

دستا په سترګو کې د مینې اظهار نه ښکاري اوس
ستا د خواره واره اوربل مزه اوس نه ده پاتې

پښتانه اوس دلته په ژوند باندې ستومانه دي ټول
د پېښور او د کابل مزه اوس نه ده پاتې

یاره چې ستا خوږې یادونو په کې ژوند تېراوه
ددې زړګي ددې ګوګل مزه اوس نه ده پاتې

چې یار دي لاړه بې وفا شو،د بل چا شودرنه
ګوهره ستا هم د غزل مزه اوس نه ده پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي دوه مين کړي سره ښکل،ماته رایاده شي ته
بورا چي کښني په کوم ګل ،ماته رایاده شي ته

ما چي دستا د هېرېدلو کوشش کړی هر ځل
تر ټولو زیاته هغه ځل ،ماته رایاده شي ته

په پردیسي کي راته هر څوک ستا په څېر ښکاریږي
لاس چي وهي څوک په اوربل ،ماته رایاده شي ته

هغه چي تا به د کابل خوږې قیصې کولې
ذکر چي کړ ي څوک د کابل ،ماته رایاده شي ته

دساه په هره یوه کړۍ مي دستا نام نوشته
د ژوندانه په هر منزل ،ماته رایاده شي ته

د خیال او فکر تخیل مي د ستا لور ته یوسي
ګوهر چي لیکمه غزل ،ماته رایاده شي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې وفا ! ستا پرېښولو ته خفه یم
زه د خپل ژوند تېرولو ته خفه یم

ګران کار نه دی ستا تر دره خو به درشم
خو واپس بیرته راتللو ته خفه یم

دا نو څنګه محبت دی چې کال تېر شو
د یوې خولګۍ غوښتلو ته خفه یم

زه اوس بیا نوی مین شوم ،رنګ مې زیړ دی
بیا سوچو او ژړېدلو ته خفه یم

زه په مینه کې هر وخت ځکه کړېږم
چې دخپل یار هېرولو ته خفه یم

بیا شپه راغله تنهایي شوله ګوهره
درد،په شعر کې رانغښتلو ته خفه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما ویل بیا به مینه نه کوم خو بیا مې وکړه
بس دومره پوه شومه جانانه چې خطا مې وکړه

خدایه هغه کس رانصیب کړې چې په زړه کې مې دی
بیګا مې وژړل ښه ډېر او دا دعامې وکړه

ته خو به خود هم نه منې چې زړه دې وړی له ما
غل خو پخپله باندې نه وایي چې غلا مې وکړه

تا هم خپل کار اوکړ جانانه او جفا دې وکړه
ما هم خپل فرض دی پوره کړی او وفامې وکړه

بیا خو به ته هم ټوله شپه ژاړې ،پښېمانه به یې
که دې ازار کړمه لالیه او ښېرا مې وکړه

د رقیب سر مې دی مات کړی د خپل یار په چم کې
ګوهره خوښ یمه چې دا لویه غزا مې وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د جانان له ډېره غمه شاعري کړم
د هجران له ډېره غمه شاعري کړم

بيا د يار له کوځې راغلم بې ديدنه
يم روان، له ډېره غمه شاعري کړم

چې دا دومره دروند غم يوسم ،کاڼی نه يم
زه انسان له ډېره غمه شاعري کړم

د بيلتون او درقيب تر منځ راګېر يم
يم حيران،له ډېره غمه شاعري کړم

چې زما د شاعري سبب دې وپوښت
اخ قربان ! له ډېره غمه شاعري کړم

فکر مه کړئ چې ګوهر بس سم وزګار دی
په ايمان، له ډېره غمه شاعري کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورځ مې خرابه وي چې تاته مې کتلي نه وي
داسې شپې کمې دي چې ما په کې ژړلي نه وي

هغه سړی د بیلتانه په غمو څه خبر وي
چا چې په ټول ژوند کې غمونه هیڅ لیدلي نه وي

په دې دنیا کې هر عمل لکه په غره کې چیغه
بد به ونه ریبي چې هر چا بد کرلي نه وي

خدایه تر هغه مې ژوندی لرې تر څو پورې چې
ټول پښتانه مې په یوه ټغر لیدلي نه وي

د ستا په هجر ګلالۍ دومره ژړلي دې ما
دومره به تا چېرته په عمر کې خندلي نه وي

ګوهر له تاسره کړي دومره ډېره مینه یاره
ستا په خوب خاطر کې هم کله راغلي نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مـین چـې نـه وي زنـدګي بانـدې هـیڅ نـه پـوهیږي
هغـه پـه درد د تنهـایي بانـدې هـیڅ نـه پـوهیږي

زړه چـې ورنـه کړې دلـداري بانـدې هـیڅ نـه پـوهیږي
دا ښـکلي ښـکلي پـه یـاري بانـدې هـیڅ نـه پـوهیږي

کلـی یـې ټـول پـه مـا خبـر کـړ ځوانیمرګـه یـې کـړې
وره جینـۍ پـه ریبـاري بانـدې هـیڅ نـه پـوهیږي

څـوک چـې سـرې شـونډې، توري سترګي شـاعري نـه بـولي
والله هغـوئ پـه شـاعري بانـدې هـیڅ نـه پـوهیږي

د خلکـو زړونـه یـې پریښـې دي جومـات کـې ناست دی
زاهـد پـه چـل د بنـدګي بانـدې هـیڅ نـه پـوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سترګو نشانه به شم يوه ورځ
د غمونو افسانه به شم يوه ورځ

که ستا حسن زما مينه وه همداسې
د دې خلکو تماشه به شم يوه ورځ

له دې غم او له ژړا سره زړګيه !
ته غم مه کړه ،اموخته به شم يوه ورځ

که دې هره ورځ دا هسې ځورولم
درنه لاړ به شم، خفه به شم يوه ورځ

د غزل د عروجونو په اسمان کې
لکه ستوری راښکاره به شم يوه ورځ

د هغې د ليونۍ ميني د لاسه
سودايي او ديوانه به شم يوه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا راباندې راغلل ستا غمونه، دریابونه
یاره وارخطا مې شول خیالونه، دریابونه

ژوند دې تېروم یې بس په تشو امیدونو
ځکه راته ښکارې سرابونه، دریابونه

نن مې په یو جام ګوذاره نه کېږي بې سوره یم
نن خو ساقي راکړه دریابونه، دریابونه

سترګو په دریاب کې چې دې دوو کسو ته ګورم
ذهن ته مې راشي زر موجونه، دریابونه

تراوسه مې یوه خبر خوښېږي، رایادېږي
چا راته ویل چې کتابونه، دریابونه

ولې مې په چیغو ژړوې داسې ناترسه
په مخ مې ځي د اوښکو سېلابونه، دریابونه

شعر کې دې ګوهر د حکمت غوړمه ګوهره
ډک دې له ګوهرو دې شعرونه، دریابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کي پیدا شوې مي جذبه ده، عجیبه غوندي
خدایه دغه مینه پښتنه ده، عجیبه غوندي

داچي په خاورین وجودسېلونه داسمان کوي
خلکود ضعیف انسان رتبه ده، عجیبه غوندي

ځان او له جهان نه سړی دومره بې پرواکړي
څومره دادعشق ظالم نشه ده، عجیبه غوندي

سترۍ دې په ژوند کړي خوپه مرګ دي قدر زیات شي
دغه دود،دستور او فلسفه ده، عجیبه غوندي

یادونه دي دسیوري غوندي ګڼ راسره دروميي
ځارجانانه زما اوستا رشته ده، عجیبه غوندي

په ژبه د نغمو کي دزړه درد بیانول دي
ګوهره شاعري هم سلسله ده، عجیبه غوندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مي رانه غواړي د اشنا په څېر يو څوک
نه مي کړ پيدا ياره د ستا په څېر يو څوک

هو دا منم ښکلي به ډېر وي دې جهان کي
زه غواړمه د هغه بې وفا په څېر يو څوک

ته که په خپل حسن باندي ناز کوې دا واوره
نه به کړې مين ښکليه زما په څېر يو څوک

کله چي را ياد شي ټول دردونه مي قرار شي
زړه کي مي دی مېشت دمسيحا په څېر يو څوک

ښکاري دغه خاوره يو ځل بيا انقلاب غواړي
خدايه کړې پيدا د احمدشاه په څېر يو څوک

وتراشي لفظونه ترې ګوهر د غزل جوړکړي
صفت لري دې ځای کي دکيميا په څېر يو څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېري ژړا مي سترګي سرې دي ،راشه
شپې مي کلونو نه اوږدې دي،راشه

ټوله شپه ویښ یمه د ستورو غوندې
د ېېلتانه ترخې لمحې دي،راشه

لا خو دي زه په ناز پوی شوی نه یم
لا مي په زړه پاتي کیسې دي،راشه

په لوی جهان کي ځان یوائې بولم
د محفل ټولي شمعي مړې دي،راشه

جانانه بس دی نور د خدای په خاطر
راسره کړې دي وعدې دي، راشه

عمر مي ټول په انتظار کي تېر شو
زما ګوهر اخري شپې دي، راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل وې خو اغزی شوې،له نظره شوې
لاړلې پردی شوې،له نظره شوې

اخ زړه سپېلنی شوې،له نظره شوې
ښکلو ته لوګی شوې،له نظره شوې

څه درسره وکړم خواروزار ژونده
غمجن مازیګری شوې، له نظره شوې

خوشحال به وې، بې غمه وې، خندل به دې
اوس چې رازلمی شوې، له نظره شوې

خدای خبر ګوهره چې په چا پسې
لاړې لېونی شوې، له نظره شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا دې له ځانه سره ولې دا غمونه راوړل
مین شوې څه له زړه او څه له دې دردونه راوړل

له مرګه پس به هم نکیر منکر ته دا وایمه
ما له خپل ځان سره نیمګړي ارمانونه راوړل

موږ خلک څه کوو چې څه رنګ تماشې یې وکړې
ستا له کوڅې خو موږ واپس داغلي زړونه راوړل

خدایه په هغو خلکو جنګ پورې کړې،ختم یې کړې
دا کوموخلکو چې زموږ چم ته جنګونه راوړل

دا د هغو کار دی چې څنګ کې یې خنجر نیولی
کنه پښتون خو لاس کې هر چاته ګلونه راوړل

ګوهر دسرو او سپینو وس نه لري ګرانه یاره
د تا لپاره یې څو مات او ګوډ شعرونه راوړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مينه ټينګه اراده غواړي ګوهره
مينه لويه حوصله غواړي ګوهره

په شيشه غر پرې کول اسانه نه دي
دا د عشق پاکه جذبه غواړي ګوهره

اوس مې زړه کې د جانان يادونه نشته
يادول خو حافظه غواړي ګوهره

زړه مې زړه غواړي له تانه، زړه دې راکړه
زړه مې نور څيزونه نه غواړي ګوهره

دلته خلک مينه کفر ګڼي چوپ شه
دلته خلک بهانه غواړي ګوهره

شاعري اسانه نه ده ،شاعري خو
د غمونو سرمايه غواړي ګوهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کاشکې تللی وای له ځانه چېرته لرې
له دې خلکو له جهانه چېرته لرې

زما زړه کور د غمو او اندیښنو دی
لاړ شه بل ځای ته ارمانه چېرته لرې

دلته خلک قدر نه کوي د مینې
ځه چې وتښتو جانانه چېرته لرې

دا په کوم ځای کې شوم پاتې خبر نه یم
زه د عشق له کاروانه چېرته لرې

بیا یې قدر ور معلوم شي ،بیا خفه وي
څوک چې لاړ شي له یو چانه چېرته لرې

دا جنګونه او دا شر خدایه ته یوسې
بس یو خوا ته له افغانه چېرته لرې

که مې څه مجبوري نه وای ګوهر وایي
زه به نه تلم له جانانه چېرته لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګړه مې شوې په وينه کې خپل ځان کې راته ته ښکارې
خدايه په دوو سترګو د جانان کې راته ته ښکارې

سره غرمه کې ته يې . په زېړې مازديګر تا وينم
ستوری شې، سپوږمۍ شې پاس اسمان کې راته ته ښکارې

کله چې يوازې شمه،سر په زنګون کېږدمه
خيال شې تصور شې په ګرېوان کې راته ته ښکارې

دا ځکه د دنيا له ستمونو فرياد نه کړم
خدايه ! په دې هر سخت امتحان کې راته ته ښکارې

څنګه اوس له تا نه بغير بل چاته زړه ورکړمه
يه جانانه ! خدايږو په ايمان کې راته ته ښکارې

پرته ستا له مخه زه په سترګو بل څه نه وينم
ټولو ښايستونو د جهان کې راته ته ښکارې

زه ګوهر خو ستا له ښکلو سترګو الهام اخلم
ځکه په هر مخ د خپل دېوان کې راته ته ښکارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له خپل زړه به بې اوباسم ارمان رو، رو
هیروم به نازولی جانان رو، رو

ستا غمو په ما خوبونه حرام کړي
ټوله شپه مې اوښکې څي په ګرېوان رو، رو

د څواني بېړۍ مې ګورم چې ډوبېږي
د بیلتون په میرات مړي طوفان رو، رو

ماته هغه وخت ته زیاته رایادیږي
چې ماښام وي او وریږي باران رو ،رو

تل به نه وي ستا غرور، زما ژړاګانې
خدای به تیر کړي ستا د حسن دوران رو، رو

اعتبار سړی په چا وکړي حیران یم
یاران خیږي د لستوڼي ماران رو، رو

داسې ښکاري چې اخر به لیونی شم
زه پوهیږمه ګوهره په ځان رو، رو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان د عشق په دا م کې ګیر کړم، بیا یې پرېښولم
بند یې د زلفو په زنځیر کړم، بیا یې پرېښولم

هغه سړی مې ښنګه یار شو، څه بې وخته لاړو
زه یې ښه پوهه په تقدیر کړم، بیا یې پرېښولم

مخ یې له ورایه راښکاره کړ، خوله یې رانه کړه بیا
ظالم د خپل حسن فقیر کړم، بیا یې پرېښولم

ما به د شمعې غوندي درسته شپه په ویښه خوړه
جانان عادت زه په شوګیر کړم، بیا یې پرېښولم

د بې وفا لالي قیصه به درته څه وکړمه
ګوهره بس زه یې شاعر کړم، بیا یې پرېښولم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر ځل داسي شوي چې له ځانه يو تېر شوي
عشق کې مونږ له ګټې او تاوانه يو تېر شوي

شپږ کليمې ووايو چې ستا له کوڅې راشو
هسې نه چې هلته له ايمانه يو تېر شوي

څو چې دلته خلک قدر پېژني د مينې
هاغه وخت به مونږ له دې جهانه يو تېر شوي

يار مو له رقيب سره ليدلی دی په څنګ کې
څو واري له دې سخت امتحانه يو تېر شوي

اوس خو د حالاتو مجبوري ده کنې هر وخت
مونږ له خپلې خاوري ډېر په ګرانه يو تېر شوي

يار، رانه لاس واخيستو ګوهره دا سې وخت کې
اوس چې مونږ د مينې له اسمانه يو تېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې د خپل زړه له دېرې نه بهر مه اوباسه
جانانه ما د حافظې نه بهر مه اوباسه

د يو چا غم په مخه کړی يمه دلته راغلم
ساقي ما نن د ميکدې نه بهر مه اوباسه

زه مې په خپل ځان باندې نه يمه، په تا ډاربږم
ما پسې سر له دروازې نه بهر مه اوباسه

دا څه خبرې مې بس پربږده چې په زړه پاتې وي
دا څه خبرې مې د خولې نه بهر مه اوباسه

نور مې په ځان پسې د خلکو تر مخ مه ژړوه
ما د پښتو له دايرې نه بهر مه اوباسه

ګوهره دلته مې هم زړه ډېر بې قراره دی، خو
ما مې دخپل يار له کوڅې نه بهر مه اوباسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په ياري کې راته هر اميد ، ارمان ښکاريږي
په دغه رنګ خو دغه ژوند تېرول ګران ښکاريږي

زما په زړه کې محبت داسې ريښې وکړلې
چې اوس له ورايه راته هر ښکلی جانان ښکاريږي

څوک چې په ښکلو اعتماد کوي او زړه ورکوي
ماته خو دغه سړی خدای شته ډير نادان ښکاريږي

دا به زما ددغه خپل پښتون طبيعت وجه وي
رقيب که هر څومره شي نيک ، ماته شيطان ښکاريږي

له دې نه پورته نو دا مينه نوره څه ته وايي
تاته چې ګورمه جانانه ،ماته ځان ښکاريږي

دا د اسلام ټيکه دارانو ته له ځانه پرته
په دې دنيا کې خدای که هيڅوک مسلمان ښکاريږي

دغه زوی مړي په پردو غمو ځواني ضايع کړه
چې ورته ګورم ګوهر هر وخت پريشان ښکاريږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته پته ده چې ښه درته یادېږم
ته دروغ وایې له زړه درته یادېږم

راشه مخ قبلې ته واړوه جانانه
بیا قسم وکړه چې نه درته یادیږم؟

دواړه سترګې دي بیا ډکي دي له اوښکو
مور وهلې یې که زه درته یادېږم؟

اخ جانانه زړه مې تک شو پښو ته راغی
څه دې وویلو څه؟ درته یادېږم؟

چې یو ځل د تورو خاورو بندیوان شم
نو ګوهر به بیا هله درته یادیږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ستا د خپلولو طريقه نه راځي
په تا د ځان قربانولو طريقه نه راځي

دې ګلابي مخ ته دې ځکه هسې ځير ګورمه
د دې ګلاب د ښکلولو طريقه نه راځي
يم مسلمان يمه افغان پرته له خدايه، بل ته
بې خوده سر د ټيټېدلو طريقه نه راځي
ځان سره سل رنګه خبرې او سوچونه وکړم
خو د يار مخکې د ويلو طريقه نه راځي
ته يې ښکلا ته خوشحالي ته مې سکون يې د ژوند
پرته له تا د اوسېدلو طريقه نه راځي
خاوند ه ته خو مې د خوږ زړګي نه ښه خبر يې
د دعاګانو د غوښتلو طريقه نه راځي

په دې خوږه ساده پښتو کې به دې ستايم هر وخت
نور ما ګوهر ته د ليکلو طريقه نه راځي

د جلال امرخيل د غزل په ليکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن مې په زړګي مسته هوا راځي
داسې راته ښکاري چې اشنا راځي

ستا یادونه ما کړي وراخطا داسې
سم لکه جبریل چې په حرا راځي

ستا د خندنو سترګو بلا واخلم
زه چې درته ګورمه ژړا راځي

زما د زړه د یاد له کوه طور څخه
یار له هرې خوا نه ستا ندا راځي

زما د لیونتوب پوښتنه مه کوه
ګوره دا الزام به بیا په تا راځي

یار راته وعده د سبا راکړله
خدایه اوس به کله دا سبا راځي

ښه وخت به ګوهره خیر دی هم راشي
تل خو په تیارو پسې رڼا راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ووایم روح که درته زړه ووایم
یمه حیران چې درته څه ووایم

محفل دی ټول له رقیبا نونه ډک
د زړه قیصه به په لېمه ووایم

کله دې سوچ کې دومره لرې لاړ شم
چې تاته ځان او ځان ته، ته ووایم

دا تورې زلفې که دې توره شپه ده
بیا به دې سپین مخ ته لمبه ووایم

که دې ژوندی دملالۍ تاریخ کړ
درته به کلکه پښتنه ووایم

ګوهره مه پوښته د زړه رازونه
ښه به وي دا زه چه څه نه ووایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه شمع سوځېدم به تر سهاره
ستا فراق وه، ژړېدم به تر سهاره

د هجران ترخې شپې وې، تنهايي وه
بې وسي وه، کړېدم به تر سهاره

کړۍ شپه به ستا په لارو په کوڅو کې
لیونی وم ، ګرځېدم به تر سهاره

د غماز او ستا تر منځ به مرکې وې
زه به ناست وم، ځورېدم به تر سهاره

چې به یار په غېږ کې ونیولم کله
بیا به مست وم، زنګېدم به تر سهاره

هر شپه چې تېریده به ستا په غم کې
اف توبه ده! مړ کېدم به تر سهاره

پاکه مینه وه ګوهره، په یوه خوله
عجیبه ده، شرمېدم به تر سهاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سوزې مې په څه په سره انګار باندې جانانه
مه ږده شنه خالونه په رخسار باندې جانانه

زړه مې نور زخمي دی او وتلی دی له کاره
غمونه راکوه خو لږ په شمار باندې جانانه

کړی شپه مې په غېږ کې د شبنم په شانې پروت وې
مه پاڅېږه اوس په شنه سهار باندې جانانه

بیا به هم په جاره ستا د مینې اعلان وکړم
که شمه د منصور غوندې په دار باندې جانانه

تا چې له غماز سره لاس یو کړ زما مرګ ته
زړه مې درنه تور شو په دې کار باندې جانانه

غلی مه تېرېږه ګوره لاس کړه راته پورته
کله مې چې راشې په مزار باندې جانانه

بس دی کنه نور د سپینې خولې وعده پوره کړه
مړ دې کړ ګوهر په انتظار باندې جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا له دغو سترګو غلچکو نه تښتېدم
ساده وم ،د تقدیر له فیصلو نه تښتېدم

خبره چې د یار او د اغیار سره یوه شوه
زه هر وختې له داسې حادثو نه تښتېدم

ستا بې وفایي مې زړه تور کړی له هر چانه
ګرم نه وم که له خپلو او پردو نه تښتیدم

ژوند کې په لومړي ځل ما جانان ته غصه کړې
لومړی ځل زه له خپلو حوصلو نه تښتیدم

خوب کې مې د نن سبا شیخانو حالات ولید
توبه مې له توبو شوه، له توبو نه تښتېدم

خلک یې پراته دي په دربار چې ډلې ډلې
ګوهره زه ډېر لرې له هغو نه تښتیدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نور به زه له پاکه خدایه څه غواړم
ته چې زما نه شوې بل څه نه غواړم

عمر مې ټول ستا په خوښه تېر کړلو
اوس خو هغه ومنه چې زه غواړم

ګوره د دنیا وړې دي نه یمه
مینه درنه غواړمه او زړه غواړم

نن بیا نا امیده شوم راستون کورته
ما خو وې د یار نه به نن خوله غواړم

ځه ګوهره نور به درته څه وایم
بس خو دښمنان دې واړه مړه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ټول عمر کې ما دغه خطا کړې ده بس
چې مینه مې له تاسره ربښتیا کړې ده بس

دا ولې مې تر اوسه نه هېرېږي هغه کس
هغه خو ماته یو ځلي خندا کړې ده بس

خدای خو دې زما په حال کړه یو واري جانانه
هر وخت مې ستا له پاره دا دعا کړې ده بس

زما د ژړا ګانو او غمونو په بدل کې
جانانه تا له ما سره جفا کړې ده بس

سرونه مو له تنه بېلوي او راته وایي
یې تاسو کافران، تاسو ګناه کړې ده بس

نه خوب وه، نه خندا وه نه خوښي وه نه مستي
په عشق کې ما ګوهره صرف ژړا کړې ده بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپلــي زنــدګۍ نــه پــه تنــګ شــوی یــم
یــاره لــه ځــوانۍ نــه پــه تنــګ شــوی یــم

زه خــــو دې د خلکـــــو د خنــــدا کړمـــــه
بــس ســتا لــه یــارۍ نــه پــه تنــګ شــوی یــم

نــور دې د ژړا کیســـه کــــې نــــه یمـــه
نــور دې لــه ټګــۍ نــه پــه تنــګ شــوی یــم

زه خــــو یــــې لــــه ښــــې شــــمرې وویســــتم
بــس لــه دې جینــۍ نــه پــه تنــګ شــوی یــم

کلــه بــه لــه دې عــذاب نــه خــلاص شــمه
یــاره پردیســۍ نــه پــه تنــګ شــوی یــم

درد د زړه پـــه خپلـــو وینـــو لیکمـــه
ګــوهره شــاعرۍ نــه پــه تنــګ شــوی یــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاد سپیني خولې وعدې راته یادیږي
هغه تېرې ورځې شپې راته یادیږي

لکه ستورى تر سهاره پورې ویښ یم
ستا د نیمو شپو کیسې راته یادیږي

چې هر څو یې هېرومه ،هېرومه
هومره زیاته خداى منې ،راته یادیږي

ستا د هجر درد مې زړه کې لا موجود دى
لا تر اوسه ها شیبې راته یادیږي

لکه شمع تر سهاره پورې سوځم
تویومه اوښکې مړې، راته یادیږي

ها، ګوهر غریب به څنګه وي همزولو؟
نن خو ډېر بې اندازې راته یادیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لارو ته ځیر ګورم د اشنا لار رانه ورکه ده
خدایه په دې خلکو کې دتا لار رانه ورکه ده

د وخت په ګردابونو کې یم هسې راګېر شوی
مخکې مخکې ځمه خو په شا لار رانه ورکه ده
حال مې د مجنون نه هم بدتر شو ستا په مینه کې
ځیري ګرېوان ګرځم د صحرا لار رانه ورکه ده
هر ځوک چې مې یار که ،اغیار جوړ شو ترې
یا زه یم بې وفا یا د وفا لار رانه ورکه ده
دا په وطن ځنګه د غمونو باد رالوتی
ټول خلک زړیږي د خندا لار رانه ورکه ده
خدایه دې زلمو ته بس قلم په لاس کې ورکړې
د جهل توره شپه ده د رڼا لار رانه ورکه ده

زه ګوهر افغان یمه د سر ټیټول نه راځي
نه ګورم دنیا ته د دنیا لار رانه ورکه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خپل ژوند له تقدیر سره خبري کړم
بیا ستا له تصویر سره خبري کړم

خوب مې لیده څوک رانه هر څه واخلي
اوس یې له تعبیر سره خبري کړم

کله ستا د مینې په خیالونو کې
"پاچا" شم له "وزیر" سره خبري کړم

اوس خو مې ډېر لوړ دی سندریز فکر
اوس خو له پامیر سره خبري کړم

نه یرېږم اوس له زولنو ځینې
یم لېونی شوی له زنځیر سره خبري کړم

بیا ګوهره ناست یمه غزل لیکم
بیا له خپل ضمیر سره خبري کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا مې په زړه اوري نن یادونه د خپل کور
کېږي مې تر سترګو دیوالونه د خپل کور

هر ځای چې واړه ماشومان وویـنم په لوبو
ذهن ته مې راشي زرګلونه د خپل کور

څوک چې مې د کلي له خوا راشي ورته خوښ یم
ورشم ترې نه وپوښتم حالونه د خپل کور

اوښکو نه مې ډکې شوې لېمې لکه یتیم
ومې لیدل بیا نن تصویرونه د خپل کور

مه وېښـوئ دا مسافر ځوان دی وي ویده
ویني به شاید چېرته خوبونه د خپل کور

ډوب شي په سوچو کې بیا له ځان سره موسکی شي
بیا دې رانـژدې شول جوړ وختونه د خپل کور

کله چې راستون شم له روزګار ستړی ستومان
ډېر وکړم ګوهره ارمانونه د خپل کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په بې وفا باندې اوښتی يم
خلکه په بلا باندې اوښتی يم

نه مې خپلوي، نه مې پرېږدې بل ته
داسې په يو چا باندې اوښتی يم

نن مې اندازه د خوشۍ نشته هيڅ
نن په ورک اشنا باندې اوښتی يم

وار کوه د کړس خندا دې ځار شمه
نن خو په ژړا باندې اوښتی يم

هره يوه ادا يې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندې اوښتی يم

نه ګوهره اوس يې پرېښودی نه شم
اوس په دې ګناه باندې اوښتی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن مې چې جانان راپورې وخندل
خدایګو ټول جهان راپورې وخندل

مینې دې له عقل نه وزګار کړمه
ځکه هر انسان راپورې وخندل

کله چې مې اوښکو باندې لوند خیشت شو
خپل څیرې ګرېوان راپورې وخندل

دومره بیمار زړه درځینې تلی یم
یاره چې درمان راپورې وخندل

پوی شومه چې څومره ارمانجن یمه
کله چې ارمان راپورې وخندل

زه چې په ژړا شوم، دروغ نه وایم
یار مې په ایمان راپورې وخندل

څومره لیونی شوم ګوهر تا پسې
دا دې اوس خپل ځان راپورې وخندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهايي

پرون سهار مې ځان سره وعده کړې وه
چې زه به دې بیا نه یادوم
ته چې ما نه یادوې
زه به هم تا نه یادوم
نوره خوشحاله زندګي تېروم
نور خپل درسونه وایم
ها بې وفا نه یادوم
ستا تصویرونه مې وسوزل ټول
د محبت هغه خطونه مې وسوزل ټول
ستا نشاني مې ټولي ماتي کړلې
ها په مریو جوړي شوې
هغه اینې مې ټولي ماتي کړلې
ماویل زه به تا نه یادوم
بیا ترماښامه د ملګرو سره بوخت وم
ته راته نه یادېدې
خو
کله چې تیاره شوه
شپې خپلي کمځې خلاصي کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول انسانان ویده شول
په خپلو ځالو کې مارغان ویده شول
زما د زړه دنیا کې
تنهایي شور شروع کړ
او د نورو ورځو نه
زیاته رایاده شولې
په توره شپه کې راته ته ښکارېدې
په هر یو ستوري کې مې ته لیدلې
بله ډېوه کې راته ته ښکارېدې
سترګې مې ډکې شوې له اوښکو ګرانې
او د کاروان هغه یو شعر را یاد شو
ورته ګورم په کتو یې نه مړېږم
تنهایي مې د جانان جامې اغوستې

پېښور، د شپې درې بجې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیال و،تصور و، وسوسه وه او که ته وې؟
هیڅ نه و،د اوبو په سر څپه وه او که ته وې ؟

ستورو کې،په لمر کې،په سپوږمۍ کې مې لیدلې
حیران وم چې دا ورځ وه او که شپه وه او که ته وې !

په هر غم،هره خوښۍ او هره لار به راسره و
جانانه دا زما خپله سایه وه او که ته وې !؟

ستا نه وروسته ولې دغه ژوند راباندې بوج دی
د ژوند د تېرولو بهانه وه او که ته وې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځوربدم او ژړېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژړېدم

میني دې جنون ته رسولی وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غرېدم او ژړېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېربدم او ژړېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لالیه
له ډېري خوشحالۍ به خندبدم او ژړېدم

یاران چې به مي ولیدل په څنګ کې د اغیار
زه به له غیرته شرمېدم او ژړېدم

ما چېرته په عشق کې خندا ونه کړه ګوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژړېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په هر مين به خامخا دا امتحان تېرېږي
چې محبت کې به له ګټې او تاوان تېرېږي

ته ښه بې غمه په پاسته پالنګ خوبونه کوه
په ما غريب دلته اوږدې شپې د هجران تېرېږي

ياره زموږ په خلکو څه عجب حالات راغلي
ځيني له سر تېرېږي،ځيني له ايمان تېرېږی

چا چې زموږ پښتون غرور ته سپک نظر کړی دی
هغوئ په هر دور مختور له دې جهان تېرېږي

ستا له جفا نه پس په دې خبره پوه شومه زه
چې په دنيا کې هم قيامت په يو انسان تېرېږي

په دې ښه پوی شه چې دا ښکلي وفا نه پېژني
ځکه مرګ غواړي خو ګوهر اوس له جانان تېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا په ټول ژوند راته د یار په سترګه ونه کتل
ما درته بیا هم د اغیار په سترګه ونه کتل

له کومه وخته چې مې ستا میني ته ملا تړلې
بیا مي بل کار ته هیڅ د کار په سترګه نه وکتل

چا چې تېرې کړې زموږ په پاکه خاوره باندې
ما ورته چېري د وقار په سترګه ونه کتل

پښتنو ځای ورکړ دښمن ته،خو چې ټک یې ورکړ
دوئ ورته بیا هم د ښامار په سترګه ونه کتل

احساس څوک نه لري ګوهر چې چېرته ژوند تېروي
ګوهر هم دې ښار ته،د ښار په سترګه ونه کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس چې په تا مې باور نه شو پاتې
نور په هیچا مې باور نه شو پاتې

ما ازمایلي دي په سخته کې ټول
په هیڅ اشنا مې باور نه شو پاتې

مینه،اخلاص په کې څوک نه پېژني
په دې دنیا مې باور نه شو پاتې

ستا په خندا کې هم دهوکه پټه ده
ستا په ژړا مې باور نه شو پاتې

ټولې قیصې دي چې دروغ کړې دي
ستا په رښتیا مې باور نه شو پاتې

تا چې د ژوند لارې جدا کړې له ما
مرمه، په سا مې باور نه شو پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نور دي له چمه کډه وړمه، ځمه
تاته وروستی سلام کومه، ځمه

هره خبر چي دا غیار په خوله کړې
زړه می غورځیږي له دې غمه، ځمه

تا چي د خلکو مخ کي ورټلم
درته په ژوند بیا نه راځمه، ځمه

اوس مې د زړه کورګی په تا اباد دی
اوس داسي مه وایه چي ځمه، ځمه

وطنه، څه وکړمه ځار دي شمه
د ځو کسانو له ستمه، ځمه

ګوهره زړه مي له دنیا نه تور دی
نور دي په خدای باندي سپارمه، ځمه

یادونه: خدای خبر چېري مي دا د مطلعې نیم بیته: تاته وروستی سلام کومه ځمه: تر سترګو شوې وه ،خو هره ورځ به مي خوله راتله،هم هغه وه چي غزل مي کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب ،ارام،سکون دې نه وای خوچې ته وای
لوږه تنده بس چې څه وای خو چې ته وای

چې ته غوږ وای ما په مینه درته کړلی
څه کیسې چې مي په زړه وای خو چې ته وای

رونه شپه وای د ستا لاس وای زما لاس کې
او یو بل ته په کاته وای خو چې ته وای

دا د شپو ورځو له جاله وای وتلي
بس ټول عمر په مزله وای خو چې ته وای

ها ګوهر هم اخر لاړو چې ویل بې
څه به ښه وای څه به ښه وای خو چې ته وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پخلا به شي،زما به شي جانان که خدای کول
پوره به مي شي يو ورځ دا ارمان ،که خدای کول

ګوره چي ډېر زر به د مظلوم لاسونه رسي
ددغو ظالمانو تر ګرېوان ،که خدای کول

دا چي مو په حال باندي خنديږي، خوشحاليږي
په دوئ به هم راځي دا امتحان، که خدای کول

دومره دي په حسن غرور مه کړه نازولې !
تېر به دي شي ډېر زر دا دوران، که خدای کول

زړه ته درنزدې کړه ګوهر،ښکل يې کړه په مينه
ټول عمر به يې ياد وي دا احسان، که خدای کول

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د یو چا په انتظار ،تر ډېره وخته
یم تر اوسه ناقرار،تر ډېره وخته

په اوږدو او په ترخو شپو دهجران کې
پاتې شوی یم بیدار تر ډېره وخته

هسې یو ځل تا په شا وه،راکتلي
ما دي وڅارله لار،تر ډېره وخته

اې واعظه لږ ددې وضاحت وکړه
ښکلي نه کوي اقرار تر ډېره وخته

ګرانې ستا هغه ترخې ترخې خبري
دا به ساتمه یادګار تر ،ډېره وخته

ډېر پخوا مې وه د توري خرپ ورکړی
بیا مې ونه لید اغیار،تر ډېره وخته

چې مې یو ځل ستا دمینې شراب وڅکل
زه ګوهر ومه خمار، تر ډېره وخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته سره لبان او سپين رخسار او چېرته زه
وخت کړو سره لري، چېرته يار او چېرته زه

ياره ! مه پوښته د ژوند احوال مي مه پوښته
چېرته ستا په مينه کي قرار او چېرته زه

ته که امر وکړې له خپل سرنه هم تېر يمه
چېرته ستا له امر نه انکار او چېرته زه

اوس به کوم دليل شمه غليم سره پخلا
توبه مي ده خاونده دغه کار او چېرته زه

نن مي د ګوهر تپوس تري اوکړلو، ويل يې
چېرته بيا اوس هغه غريب خوار او چېرته زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ورځ خو د مینې سفر نه کيږي
تا سره خو ګرانه، خبر نه کيږي

ستا د هېرېدو وعده مې یاده ده
صبر کنه ،دومره خو ژر نه کيږي

مینه سر تېرې غواړي ساده یاره
دا قیمار په بل یو هنر نه کيږي

یو د ستا فراق ته تم کېدی نه شم
نور مې له هیڅ شي نه خطر نه کيږي

هر څومره که ژاړمه په تا پسې
ستا په سخت زړه ولې اثر نه کيږي

شېخه ! اوس د مینې دام کې ګیر یمه
ته به رښتیا وایې ،مګر نه کيږي

تا پسې له هره کاره وواته
دومره دې هم ترس په ګوهر نه کيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو زمری بند په زنځیر کې راته ښکاري
ژوند ددې خوب په تعبیر کې راته ښکاري

ستا تصویر د زړه د پاسه ګرځومه
خپل تقدیر په دې تصویر کې راته ښکاري

ستا د وصل شپه زما د قدر شپه ده
هر امید په دې شوګیر کې راته ښکاري

بد انجام د دې وطن د حاکمانو
د شهید د مور په ویر کې راته ښکاري

دا ګوهر څه اخوا دیخوا سړی نه دی
لوی کمال په دې فقیر کې راته ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په لپو لپو اوښکې توبوي ،ژاړي په چيغو
هغه چې مين زړه ازاروي، ژاړي په چيغو

جانان زما تر مخ زما تصوير ټوکړې ټوکړې کړ
اوس هغه پرې تصوير بيا جوړوي، ژاړي په چيغو

هغه چې زه يې هر وخت په سرو سترګو ژړولم
زما نه پس زما نوم يادوي ،ژاړي په چيغو

زما د مسافر زړګي ازار دې درپسې شي
چې مور دې په ملايانو ګرځوي ،ژاړي په چيغو

لږ وپوښتئ پاچا نه چې د دې ذمه وار څوک دي؟
وړوکی يتيم مخ او سر وهي، ژاړي په چيغو

چې ټول خلک ويده شي نو څه چل په ګوهر کيږي
فرياد کړي، په سر خاوري بادوي، ژاړي په چيغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې هر څو دي هېروم، نه مي هېرېږي
درته وبه خورم قسم نه مي هېرېږي

ملامت به یم چې بیرته درته راغلم
خو زه څه وکړم صنم، نه مي هېرېږي

ستا په عشق کې یم دې حد ته رسېدلی
که هر څو راکوې غم، نه مي هېرېږي

اوس خو څه کوې چې نوم دي په جار اخلم
که مې سر پرې کا څوک هم، نه مي هېرېږي

ځکه خوښ یم د رقیب مخ کې یار ووې
ته یې ماته محترم، نه مي هېرېږي

عجیبه ده دا نو څه مانا چې وایې
اې ګوهره نه درځم، نه مي هېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې محبت کې لیونی شي سړی
په دغه وخت کې بیا سړی شي سړی

د مین هر څه وي د بل په لاس کې
د معشوقې د لاس بنګړی شي سړی

ځان سره سل رنګه سوچونه وکړي
خو د یار مخکې بیا ګونګی شي سړی

ماته د میني زور ډیر ښه معلوم دی
لمبه لمبه شي ،سپېلنی شي سړی

کله د یو پردي سړي لپاره
له خپلو لري شي ،پردی شي سړی

خدای د یار غیږ کې څه حکمت ایښی دی
که وي سپین ږیری را زلمی شي سړی

چې دعشق ټولو مرحلو نه تیر شي
هله ګوهر شي او غمی شي سړی
د رحمت الله درد د غزل په لیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما په حال چې اوس خندا نه کوي ،څه به کوي
بې وفا یار چې مې اوس دا نه کوي .څه به کوي؟

دده د لاسه خو ما ټولې رشتې پرېښوولې
هغه ظالم چې اوس وفا نه کوې، څه به کوي؟

د پله په څبر چې دې په نیمه لار کې پرېښوولم
مسافر زړه چې مې ښیرا نه کوي ،څه به کوي

زما قاتل خو ددې وخت په انتظار کې ناست وو
زما په سر چې اوس سودا نه کوي، څه به کوي

یار یې د دده په مخ کې بل ته ګوري بل ته خاندي
ګوهر غریب چې اوس ژړا نه کوي،څه به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد نظم...............جرم

ډېره موده وشوله
چې له خپل ځانه خفه شوی یمه
بس له جانانه خفه شوی یمه
هر یو نفر راته پردی ښکاریږي
له درست جهانه خفه شوی یمه
ژوند مې د هغه مسافر غوندې دی
چې خپل وطن نه لري ،کور نه لري
د خپل زخمي زړګي ټکور نه لري
ټوله شپه داسې په ژړا تېره کړم
لکه یتیم چې پلار نه لري مور نه لري
ژوند مې تېرېږي داسې
لکه دا ژوند چې وي راکړی چا قرضه کې ماته
او زه لګیا یم هغه پور اوباسم
نن په دې لټه کې شوم
چې زما جرم څه دی او په څه خفه یم
په هر یو لوري مې د فکر اس ښه وځغلاوه
بلا بلا سوچونه زړه ته راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به د چا قصور د چا وجه وي؟
دا به د هغه بې وفا وجه وې؟
نه نه
عشق او دردونه خو تړلي سره
ژوند او غمونه خو تړلي سره
نو بیا به څه وجه وي
دا د یارانو بې غوري کېدای شي
دا د ملګرو بې رخې کېدای شي
نه نه ربښتیا اوس پوه شومه زه
زما یوازې جرم دا دی
چې دنیا نه لرم غریب یمه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځورېدم او ژړېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژړېدم

میني دې جنون ته رسولی وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غږېدم او ژړېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېرېدم او ژړېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لالیه
له ډېري خوشحالۍ به خندېدم او ژړېدم

یاران چې به مي ولیدل په څنګ کې د اغیار
زه به له غیرته شرمېدم او ژړېدم

ما چېرته په عشق کې خندا ونه کړه ګوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژړېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درنه لوګی درنه قربان ،راپسي وبه ژاړې
جانانه وبه کړې ارمان ،راپسي وبه ژاړې

اوس مي په حال باندي خندا کړه هیڅ خبره نه ده
چي کله مړ شم په ایمان ،راپسي وبه ژاړې

تل به دي نه وي دغه سره لبان او توري سترګي
چي کله تېر دي شي دوران ،راپسي وبه ژاړې

زه به د تلو اجازه درکړمه خو دومره واوره
ځي به دي اوښکي په ګریوان ،راپسي وبه ژاړې

له ډېره کبره نه راګورې نه مي اخلې سلام
په خپلو کړو به شې پښېمان ،راپسي وبه ژاړې

دا د هجران اوږدې اوږدې شپې به په تا هم راځي
شمېرې به ستوري د اسمان ،راپسي وبه ژاړې

دومره خو پوه یم چي ګوهر به درته نه یادېږم
خو چي دروامي خلې دیوان ،راپسي وبه ژاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دزندګۍ پېریان کښېنستي په ما
که د ځوانۍ پېریان کښېنستي په ما

په خوله چې داسي ګډې وډې وایم
ستا د خولګۍ پېریان کښېنستي په ما

ټوله شپه خوب ترې نه کولای نه شم
د لېونۍ پېریان کښېنستي په ما

ها غنم رنګ یار مي په منډه منډه
رارسوئ، پېریان کښېنستي په ما

بې سره سر مي نه ټیټېږي بل ته
د بندګۍ پېریان کښېنستي په ما

ما وې د خلکو دي ځرمن وویسته
وې د "کرسۍ" پېریان کښېنستي په ما

ګوهر چې هره خبر سپینه کوم
دشاعرۍ پېریان کښېنستي په ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې له غصې نه تکه سره یې کلیوالې
بیا په څه خبر باندې خفه یې کلیوالې

مخ چې په پلو کې کله پټ کله ښکاره کړې
مه شرمېږه اوس خو لا وړه یې کلیوالې

ترمې ترمې اوښکې مې په مخ باندې رادرومې
خوب کې مې لیدلې چې ته مړه یې کلیوالې

زه خو ستا له سترګو په دې کلي کې اوسېږم
اور شي راته کلی چې ته نه یې کلیوالې

بیا دې جوړ همزولو سره کړی دی ورانی
راغلې له ګودر لمده خیشته یې کلیوالېا

اوښکې وچې کړه،بس ومې ویل نه ځم درنه
ته خو په رښتیا ډېره ساده یې کلیوالې

ګوره دې ګوهر ته یې له زړه نه ډېره ګرانه
خوشحال یې ساته هر وخت نازوه یې کلیوالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ياره تېر په هېر کړه راپخلا شه بيا
وګوره په ناز او په خندا شه بيا

بس ومي ويل بيا به داسي نه کيږي
لاس د ميني راکړه بيا، زما شه بيا

يووار خو مي زړه ته درنژدې کړه ته
خير دی جانانه بې وفا شه بيا

غېږه راکړه،غېږه راکړه مرم درنه
هله د دردونو مي دوا شه بيا

ثوبه دفراق په اور کي سوځمه
چېرته خو را پېښه په دې خوا شه بيا

لږ خو ته هم خپل ګرېوان کي سوچ وکړه
زه به درته ثو وايم چي دا شه بيا

دلته د حق ژبي تړل شوې دي
حق ليکه ګوهره او ګويا شه بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ساعت

نن چې ښوونکې کله
دغه خبره وکړه

"په یو ساعت کې وي شپېته دقیقې"
نو ما په زړه کې یاره دا وویل

ښوونکی په دې نه دی خبر
چې ستا نه پرته په ما

دا یو ساعت لکه یو کال دا سې وي
دا یو ساعت لکه یو کال دا سې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه پرې وشوه خدايه زما دلبر خوداسې نه و
هر وخت په چيغو ژاړي دا ځيګر خوداسې نه و
نه شور د ماشومانو شته نه نجونه ځي ګودر ته
غمګين زموږ د کلي مازيګر خو داسې نه و
نسيم د صبح دم نشته شبنم په سرو ګلونو
ويجاړ زموږ د کلي سپين سحر خو داسې نه و
هر څوک دى وار خطا،خير د خپلو ځانو غواړي
زموږ د رنګينو ښار پېښور خو داسې نه و
نن هر چا دي زړې جامې اغوستې خفه ګرځي
نکريزي په لاس نه لري ،اختر خو داسې نه و
چي ګورم لاس تر زنې حيران ناست وي په سوچو کې
خوشحال به و،خندل به يې ګوهر خو داسې نه و

پېښور، ۰۹۱۱۱۹
يادونه: پېښور د لر اوبر پښتنو ګډ ټاټوبی دی او ډيرو افغانانو دلته خاپوړي کړې او روزل شوي ،داشعر ما هغه وخت ليکلی وه کوم وخت چي د پېښور حالات ډېر خراب وه او په هره هفته کي به يوه يا دوه چاودني کېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته رانه لاړې بې وفا شوې په خندا خندا کې
زه لاس تر زنې شومه پاتې په ژړا ژړا کې

دتا راکړې د سبا وعده به کله راځې
کلونه ووتل جانانه دې سبا سبا کې

څوک به دې ووینې محبوبې ځواني مرګه به شې
بیا چې رانه شې داسې پټه په بېګا بېګا کې

نور دې له سپین مخ او سرو شونډو نه توبه کومه
هسې نه کفر ته مې وباسې خطا خطا کې

پام، هسې نه مړ شم،هسې نه خون مې واخلې
راګوره مه داسې نخرو داسې ادا ادا کې

شېخه ړانده نه یو په ښو او بدو ښه پوهېږو
خلک دې وغولول ډېر پدې تقواتقوا کې

په بل وطن کې مسافر دی، له ډېر وخت نه ګوهر
چې هېر یې نه کړې یادوه یې په دعا دعا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کیږي جانانه خامخا سترګي در اوړي
مه راځه په مخه چي زما سترګي در اوړي

مه توروه نوري دغه توري بلا سترګي دي
اخربه له نظره شي بلا سترګي در اوړي

هره یوه خبرچي درقیب دله په خوله کړې
خودبه ډک محفل کي په ژړا سترګي در اوړي

ګل اودشبنم غوندي رشته د موده ترمنځ ګلې
دا ځکه خوپه تلوتلو کي په شاسترګي در اوړي

مړه شي د سرو شونډو سره مه راوځه ښارته
اې کابلۍ پېغلې د هرچا سترګي در اوړي

جانانه په ګوګل کي مي زړګی شي په ټوپونو
کوم وخت چي دغماز دا بې حیا سترګي در اوړي

ته چي لویه لارکي له هغې نه خولګۍ غواړې
څه کوې ګوهره د دنیا سترګي دراوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په بې وفا باندې اوښتی یم
خلکه په بلا باندې اوښتی یم

نه مې خپلوي،نه مې پرېږدي بل ته
داسې په یو چا باندې اوښتی یم

نن مې اندازه د خوښۍ نشته هیڅ
نن په ورک اشنا باندې اوښتی یم

وار کوه د کړس خندا دې ځار شمه
نن خو په ژړا باندې اوښتی یم

هره یوه ادا یې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندې اوښتی یم

نه ګوهره اوس یې پرېښودی نه شم
اوس په دې ګناه باندې اوښتی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روغ او لېوني راته یو شوي دي
خپل دي که پردي،راته یو شوي دي

نیسي مي لمني ورتلی نه شمه
ګل سره اغزي راته یو شوي دي

بیا مي رقیبان د یار په خوله باندي
له کلي نه شړي،راته یو شوي دي

دخپل ژوند تېرولو ته مي نه پرېږدي
اوس خپل ګاونډي راته یو شوي دي

وطن په غریو نیولي انداز دا ووې!
خدایه،خپل بچي راته یو شوي دي

ګوهره بیا مي دا خلک په مینه کي
دار ته خېژوي،راته یو شوي دي

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړګي غمونه نه وای او جانان وای
چې د ژمي اوږده شپه وای او جانان وای

د کوم لوی سیند کناره وای او جانان وای
په اسمان شنه زرغونه وای او جانان وای

چې تر مرګه پوري مست وای او نشه وای
دا دنیا یوه میکده وای او جانان وای

د ځواني رباب مو غېږ کې وای نیولی
د ژوندون خوږه نغمه وای او جانان وای

کاشکي یو ځل داسي شوي وای ګوهره
د ژوندون شېبه شېبه وای او جانان وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

ما درته وېل دې ښارته مه راځه مه بيا
ما درته وېل دې ښارته مه راځه مه بيا
دلته اوس خلک محبت نه پېژني
هرخوانفرت دی، څوک الفت نه پېژني
هيڅوک د شونډو عبادت نه پېژني
فکرونه مړه دي څوک غيرت نه پېژني
ما درته ويل دې ښار ته مه راځه بيا
دلته اوس ميني په دولت خرڅيږي
دلته حسيني په دولت خرڅيږي
اوس د دې ځای نه سم ځنګل جوړ شوی
دانسانويني په دولت خرڅيږي
مادرته ويل دې ښار ته مه راځه بيا
دلته هر خوا کونډې يتيمان ژاړي
په چيغو سر دي ببر سري ماشومان ژاړي
دلته اوس هر خوا ځان ځاني خوره ده
هر څوک په خپل وير په خپل ځان ژاړي
ما درته ويل دې ښار ته مه راځه بيا
اوس هغه ښکلي خلک نشته دلته
هغه سپېڅلي خلک نشته دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې ته به نازېدلې پرې باندې
اوس هغه تللې خلک نشته دلته
زموږه چم زموږ ګودر چا په ګولو ويشتلی
زموږ جومات زموږ ګودر چا په ګولو ويشتلی
زموږ د کلي په حجرو کې د باروتو بوی دی
زموږ ماښام زموږ سحر چا په ګولو ويشتلی
مادرته ويل دې ښار ته مه راځه بيا
مادرته ويل مسافرۍ کې ښه يې
وطن نه لرې پرديسۍ کې ښه يې
څه چې در رسي د خدای شکر کوه
بس په دې خپله غريبۍ کې ښه يې
زما دې نه منل بيا راغلې
اوس در په در خاورې په سر ګرځه
په خپل وطن کې مسافر ګرځه
مادرته ويل دې ښار ته مه راځه بيا

ګوهر ، پېښور ۳۱۲۰۱۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په مينه او ادا، پټ پټ وخاندي
راته وګوري اشنا، پټ پټ وخاندي

ها شېبه په محبت کي څومره خوند کړي
په ژړا شي روسته بيا، پټ پټ وخاندي

هغه تېري ورځي شپې چي ورپه زړه کړم
سرکړي ښکته بې وفا، پټ پټ وخاندي

هله پوی شم چي مي حال څومره بدتر دی
چي تېرېږي څوک په ما، پټ پټ وخاندي

زما اوښکي هيڅ اثر په جانان نه کړي
ما چيويني په ژړا، پټ پټ وخاندي

په بيګا چي ترېنه خوله واخلم ګوهره
راته وګوري سبا، پټ پټ وخاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاره زما په حافظه کې ساه پیدا شي
چې رایاد شې په سینه کې ساه پیدا شي

ته چې کله په اېینه کې ځان ته ګورې
ځومره خوند کړي، په اېینه کې ساه پیدا شي

ستا سرې شونډې، اننګي په کې ښکارېږي
د شرابو په پیاله کې ساه پیدا شي

خدایه ته خو یو خوشال بیا راپیدا کړې
چې په ټوله زمانه کې ساه پیدا شي

چې په مړو سترګو وروګورې جانانه
راژوندی شي،په مړده کې ساه پیدا شي

ستا په یاد کې چې ګوهر کله شعر لیکي
د غزل هر مصره کې ساه پیدا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له خوشالۍ او له خندا نه شوم محرومه،اشنا
چې بند شوم ستا د دغه تور اوربل په لومه اشنا

د وصال ورځې دې خوږې دې لکه شات و شکر
د هجر ورځې دې ترخې دې تر زقومه اشنا

زړه مې په تا پسې رنځور دی او درمان مې ته یې
چې درنه مړ نه شه ،زر کوه رادرومه اشنا

په نورو لارو باندې نه ځمه ،ګمراه به شمه
یو ستا د کور لاره ده ماته رامالومه اشنا

د یوسفي حسن خاونده بس دی راشه کنه
کړې انتظار به دې ګوهر غریب تر کومه اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يار! په خپل ځان نه پوهېږم دغه څه راباندي وشول
دا په چا پسې ژړېږم، دغه څه راباندي وشول

هر يو چل مې په زړه وکړ، چې تا هېر کړمه جانانه
نه صبرېږم،نه صبرېږم، دغه څه راباندې وشول

هغه يو کس بس يو ځل، بې وفايي راسره کړې
اوس له مينې نه يرېږم، دغه څه راباندې وشول

ليونتوب نه دی نو څه دي، چې کوڅه کې دې روان يم
له خپل ځان سره غږېږم، دغه څه راباندې وشول

نن مې ځان ته ژړا راغله،په خپل ځان مې زړګی وسو
د نارنج غوندې زېړېږم،دغه څه راباندې وشول

هره شپه دې په فراق کې ،لکه شمع تر سهاره
ويلي کېږم او سوځېږم، دغه څه راباندې وشول

هله زر شه پسې لاړ شه، جانان راوله ګوهره
په ايمان لېونی کېږم، دغه څه راباندې وشول

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا په خدای باندې سپارمه، درنه ځمه
بس یو وار دې ښکلومه، درنه ځمه

د ژوندون او د ځواني غوندې به ځغلم
نور صنمه،تا پرېږدمه، درنه ځمه

که هر څومره منتونه راته وکړې
درنه ځمه، درنه ځمه، درنه ځمه

دا په ما باندې دې کومه بلا کړې
ټوله ورځ درته راځمه، درنه ځمه

په والله چې زړه مې چوي، زړه مې چوي
ستا له غمه، له ستمه، درنه ځمه

ته به راشې مابه بیرته درپخلا کړې
په دې هیله په دې تمه، درنه ځمه

چې ته نه یې نو په دې دنیا به څه کړم
بس ګوهره درنه مرمه، درنه ځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې شي ګذران لېونی کېږم
یاره په ایمان لېونی کېږم

ډېر راته یاد شوی نن
راولې جانان لېونی کېږم

زړه مې په لمبو سوزي
واړوه چشمان لېونی کېږم

ستا په لتون ګرځم تل
څیرې مې ګرېوان لېونی کېږم

تا چه سترګې توري کړې
اوس مې ده ګمان لېونی کېږم

تا پسې رنځوریمه
ته مې شه درمان لېونی کېږم

زه ګوهر، سپیرې دنیا ته
ډېر یمه حیران لېونی کېږم

(د قیصر اپرېدي په طرحه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماښام د سیند په غاړه او سحر د سیند په غاړه
زه ګرځمه یوازې اوس اکثر د سیند په غاړه

چې کله مې په زړه ستا د غمونو چپې راشي
راووځمه او کېنمه بهر د سیند په غاړه

جانانه ستا تصویر زما په زړه کې داسې ښکاري
ته راشه او لږ وګوره دا لمر د سیند په غاړه

چپې چپې چپې چې د ساحل په خوا رادرومي
په غېږ کې مې ورتېننګ کړي زر دلبر د سیند په غاړه

ته ورشه د څپو غېږ ته ځان واچوه ګوهره
پیدا به نه کړې هیڅکله ګوهر د سیند په غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړګې مې ستا غمونه لکه غرونه
وړمه دا درانه بارونه لکه غرونه

را تاو شوې دې زما او د جانان نه
رواجونه، دیوالونه لکه غرونه

زه د عشق په سمندر یم ورګډ شوی
دې په مخ کې مې موجونه لکه غرونه

زما خیالونه، ارمانونه، امیدونه
لکه غرونه، لکه غرونه، لکه غرونه

د دنیا هر یو ستم ته یې ملا ورکړه
پښتانه لري کلک زړونه لکه غرونه

د حکمت او محبت ګوهر په کې دي
اې ګوهره ستا شعرونه لکه غرونه

د یوه نامعلوم شاعر د غزل په لیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه چې انسان په کایناتو کې راګېر دی
داسې مې دا زړه ستا په خیالاتو کې راګېر دی

مرګ غواړي له خدایه او له ژونده سترې شوی
دلته هر سړی داسې حالاتو کې راګېر دی

اغیار مې اوس په خپله چالاکۍ کې رانښتی
مچ دی خدای وهلی او په شاتو کې راګېر دی

لا هم د خپل ځان پېژندلو ته وزګار نه دی
دومره دا انسان په مجهولاتو کې راګېردی

ساده دی،وفادار دی او په مینه ښه پوهیږي
یار بس د ګوهر دغو صفاتو کې راګېر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مې حرام کړي دي خوبونه ستا په سر
زه ورمه اوس د خلکو منتونه ستا په سر

پام، چې مې په نیمه لار کې پرې نږدې جانانه
ما ینبي له رقیب سره شرطونه ستا په سر

زما د قتلولو په نیت هم که خوا له راشې
شیندم به زه ګیډۍ ګیډۍ ګلونه ستا په سر

ستا په یارانه کې شوم له خپلو، پردو لري
راکړي راته هر چا جوابونه ستا په سر

ته خو یې والله که په کیسه کې یې جانانه
ګوهر بیا لیوني دي کړي جنګونه ستا په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

(دا نظم یو چاته ډالۍ و)

تاته به یاد وي کنه
خو ماته اوس هم یاد دي
اوس هم چې شپه شي انسانان ویده شي
په خپلو ځالو کې مارغان ویده شي
د مور په غېږ کې ماشومان ویده شي
خو زه لکه خزان وهلې څانګه
چه د سپیره باد سره والوزي
لکه یو ستړی مسافر چې کور نه لري
لکه یتیم چه پلار نه لري مور نه لري
دا سې یوازې او تنها پاتې شم
سترګې مې ډکې شي د اوښکو
په ژړا پاتې شم
او را یادیږي هغه تېر وختونه
هغه
ستا خوږې خبرې
ها د زرکې په شان
پستې پستې خبرې
هغه چه شپه به شوله
او زما ماشوم هیلو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تصور دنيا کې
لکه واړه ماشومان

د تا په وړاندې به مې
زخمي ځيګر کېښود
او تا به په مينه مينه
زما دا ماشومه اروا
په ناز و خندوله
بيا به دې وژړوله
تا ته به ياد وي کنه
خو ما ته اوس هم ياد دي
يوه شپه تا وويل
ډېر دې په مينه او ادا وويل
که زه چيرې په لوی سفر لاړه شم
تا د ماشوم ژوندون نه
لکه "وړانګه" د لمر لاړه شم
نو
تا ته به ياد يږم کنه؟
ما درته وويل نه
زه به تا نه يادوم
ته لږ حيرانه شولې
بيا پريشانه شولې
او په غټو تورو سترګو دې
په مينه مينه ما ته وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما درته کټ کټ وخندل
ته ځو مره ساده کوچۍ یې
زما د زړه دنیا یې
څو مره ښایسته کوچۍ یې
زه به تا نه یادوم ځکه
د یادېدو دپاره
خو هېرېدل شرط وي
خو زه تا هېرولی نه شم
هو دا منم چه هېروم به دي له وخته سره
خو دا مي وعده ده چه به تر مرګه پوري تا یادوم
تا ته به یاد وي کنه
خو ماته اوس هم یاد دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شمارلي يې په تا د اسمان ستوري او که نه !
زړه ووايه چې ښکلي دي سر زوري او که نه !

په ما خو ساډوبي راځي چې يار ته مخامخ شم
ستا څه حال وي ملګريه زړه دي ښوري او که نه ؟

بيا به د خاطر غوندې جانان په لاس کې راشي
ته صبر چې په شا باندې راګوري او که نه

که دلته حالات داسي وه يوه ورځ به ته ګورې
چې کاڼي په وطن باندې را اوري او که نه

زه چې له کلونو کوم سړي ته غزل ليکم
ګوهره خدای خبر هغه يې ګوري او که نه !؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حسن به لري خو وفا نه لري
ښکلو کې دا کار دی چې دا نه لري

مه یربږه ټینګه غېږه راکړه ،یار
مینه ناروا او روا نه لري

دا د هجر شپې څومره اوږدې شولې
ژوند مې جوړ د وصل سبا نه لري

زه دې د عالم د تماشې کړمه
تا دې خدای ګلابه رسوا نه لری

هر څو که دې بد راسره کړي دي
خیر دی کنه راشه ،پروا نه لري

دا ګوهر که ټوله دنیا ولري
هیڅ نه دی جانانه چې تا نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دار ځړیږي هره ورځ یو سر په ښاریه کې
غوغا وي هرې خوا ته جوړ و ي شر په ښاریه کې

کمزوري په کې نه اوسي ،کمزوري ترې نه تښتي
اوسیږي اوس یوازي زورور په ښاریه کې

خدای خبر د کوم غم درونـد ښادر یې در اغوستی
فرق نه کیږي د غم او د اختر په ښاریه کې

دا زړه مې په دې دومره لوی جهان کې په تنګ شوی
چې نه مې شته عالمه خپل دلبر په ښاریه کې

تر اوسه یې د خپل طبیعت ملګری پیدا نه کړ
ګوهر غریب ګرځیږي در په در په ښاریه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا سرې شونډې اننګي غواړي
ګوهر مست دی او مستي غواړي

هر څوک ګله ستا یاري غواړي
هر څوک دغه خوشالي غواړي

زړه او عقل مې په جنګ دي اوس
اوس دا دواړه ازادي غواړي

شاعري کله اسانه ده ؟!
دا خو وینې د زړګي غواړي

یو بیت

پریږدئ چې مړ شم د جنت په دروازه کې مړ شم
خدای خو دې وکړي چې د خپل یار په کوڅه کې مړ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دبندي مرغه په څير تيروم بند،ژوند
بې له تا جانانه نه راکوي خوند،ژوند
زما ژوند خو بس يو څو ساعته ژوند و
زما ژوند خو وه هغه ستا په مړوند، ژوند
دا خو ستا ميني رسوا کړم سپوږمۍ مخيه
کنه ما لره د لمر غوندي څرګند ژوند
زما زړه ستا د ښو په غشو غوځ دی
زما ژوند لکه ستا زلفې فکر مند،ژوند
ته چې دغسي خوږې غزلي ليکې
خدای دي مړ مه کړه ګوهره ياره ژوند،ژوند

دوه بيتونه

د ستا په سپين مړوند باندي د خوب په اميدونو
رسېږمه نور زه تر لپونتوب په اميدونو
زما همځولي خپلي تماشې کړي او مزې کړي
په ما غريب تېرېږي زلميتوب په اميدونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اې مه کوه زموږ په ارمانونو باندي لوبي
جانانه ناروا داسي په زړونو باندي لوبي

دا ستا په ګلابي مخ باندي ياره خولې راغلې
که پرخه د سبا کړي په ګلونو باندي لوبي

د خپل ژوند پروا نه لري چي مينه کي صادق وي
کوي لکه پتنګ په سرو اورونو باندي لوبي

يو څو کسان له ژوند او محبته منکر شوي
کوي د انسانانو په مرګونو باندي لوبي

ګوهره دروغجنه ته بې غمه مين نه يې
چی مينه کړي هغه کړي په سرونو باندي لوبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته پرېږده چي بې غمه شم ويده لکه ماشوم
جانانه لږ د ستا په زنګانه لکه ماشوم

تا چي د فراق درنې څپېړې په مخ راکړې
ژړېږي په سلګو سلګو مي زړه لکه ماشوم

ستا د خوږو سرو شونډو خوږو پسي ژړېږم
جانانه ستا يارۍ کي شومه زه لکه ماشوم

هر کله چي تاته مخامخ شمه لالیه
شرميږي او غورځيږي مي دا زړه لکه ماشوم

راشه راپخلا شه او بيا ټينګه غېږه راکړه
خفه يې داسي هر وختي په څه لکه ماشوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ به خير دی په رضا باندي خوله درکړم
ګوهره ياره ضد مه کوه ته لکه ماشوم

څلوريزه

چې کله شور شي ستا د تورو زلفو
په ما بل اور شي ستا د تورو زلفو
په خپلو زلفو مې مظبوط وتړه
که زړه مې تور شې ستا د تورو زلفو

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library